

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/28/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1323203325
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:1323203325.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v právnej veci žalobkyne: A. B. B. C., nar. XX.XX.XXXX, s hláseným pobytom v obci B., proti žalovanému: DEMS, spol. s r. o., so sídlom Liptovský Ján 2067, 032 03 Liptovský Ján, IČO: 36 464 881, právne zastúpený: Mgr. Samuel Dorociak, advokát, so sídlom 1. mája 697/26, 031 01 Liptovský Mikuláš, o zaplatenie 35,- Eur s príslušenstvom a o náhradu škody, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 11Csp/40/2023 - 194 zo dňa 22.07.2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. **p o t v r d z u j e .**
Vo výroku I. a II. zostáva rozsudok súdu prvej inštancie **nedotknutý.**
Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobkyni nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj „súd prvej inštancie“, prípadne „okresný súd“) napadnutým rozsudkom prvým výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 35,- eur spolu s 5 % ročnými úrokmi z omeškania zo sumy 35,- Eur od 28.04.2022 do 21.11.2024, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, druhým výrokom v zostávajúcej časti súd žalobu zamietol a tretím výrokom žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. Súd prvej inštancie v prvom rade uviedol, že nemožnosť plnenia má následne vplyv aj na vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán. Nakoľko odpadol právny dôvod, na základe ktorého žalobkyňa plnila, vznikla žalovanému povinnosť vrátiť žalobkyni pomernú časť zaplateného vstupného. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa zaplatila za desať vstupov do wellnessu sumu 70,- Eur, pričom jej bolo umožnených päť vstupov, čomu zodpovedá cena vstupov vo výške 35,- Eur. Nesporným bola aj skutočnosť, že zvyšných päť vstupov už nebolo možných, preto na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný žalobkyni vydať. Tento záver nakoniec prijal aj žalovaný, ktorý v priebehu konania mienil uhradiť žalobkyni istinu spolu s úrokom z omeškania vo výške 39,48 Eur, ktoré plnenie však žalobkyňa bezdôvodne odmietla prijať. Okresný súd preto vychádzajúc zo skutkových tvrdení žalobkyne, listinných dôkazov a v súlade s názorom odvolacieho súdu uložil žalovanému povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie za päť neuskutočnených vstupov do wellnessu vo výške 35,- Eur.

1.2. K úrokom z omeškania okresný súd uviedol, že okrem istiny si žalobkyňa uplatnila aj zákonné 5 % ročné úroky z omeškania z uvedenej sumy od 09.02.2022 do zaplatenia, pričom začiatok omeškania žalovaného odvodzovala od otvorenia wellness po uvoľnení protipandemických opatrení a jej pokusu o využitie permanentky. Z časti e-mailovej správy zo dňa 09.02.2022, ktorá je súčasťou odôvodnenia

žaloby, vyplýva, že žalobkyňa vyzvala žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia za päť vstupov, čo žalovaný v konaní nespochybnil. Žalobkyňa naposledy vyzvala žalovaného na „úhradu dlžnej sumy“ e-mailovou správou zo dňa 27.04.2022, v ktorej zároveň oznámila, že ponuku žalovaného neprijíma. V zmysle ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právny predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala. Žalovaný je tak v omeškaní so svojou povinnosťou vydať bezdôvodné obohatenie od 28.04.2022. Jeho omeškanie však podľa názoru súdu trvalo len do 21.11.2024. Žalobkyňa v písomnom podaní potvrdila, že ju dňa 18.11.2024 telefonicky kontaktoval právny zástupca žalovaného s tým, že žalovaný jej uhradí uplatnenú istinu. Následne žalobkyňa v e-mailovej správe zo dňa 18.11.2024 uviedol, že žalovaný poštovou poukážkou na adresu trvalého pobytu uhradil sumu 39,48 Eur, ktorá pozostáva z istiny vo výške 35,- Eur a 5 % ročného úroku z omeškania od 28.04.2022 do 18.11.2024 vo výške 4,48 Eur. Žalovaný fotokópiou poštovej poukážky preukázal, že žalobkyňa na adresu jej evidovaného pobytu poukázal sumu 39,48 Eur. Žalobkyňa má podľa údajov v registri obyvateľov evidovaný pobyt v obci B.. Žalovanému nič nebránilo tomu, aby potom, ako žalobkyňa bezdôvodne odmietla uviesť svoje platobné údaje, mohol uhradiť svoj dlh, resp. jeho časť na adresu evidovaného pobytu žalobkyne. Je síce pravdou, že žalobkyňa v konaní uviedla ako adresu na doručovanie D. E. B. XX, B., avšak podľa § 106 ods. 1 CSP ide o adresu na doručovanie, ktorou je viazaný súd, t. j. adresu na doručovanie súdnych písomností a nie o adresu, ktorá je záväzná aj pre stranu sporu v prípade, ak mieni vyriešiť časť sporu. Nakoniec, to, že má žalobkyňa zriadený poštový priečinok, neznamená, že nemá prijímať poštové zásielky na adrese, ktorú má evidovanú v registri obyvateľov. S prihliadnutím na obvyklú maximálnu dobu poštového doručovania tri dni tak okresný súd konštatoval, že omeškanie žalovaného trvalo do 21.11.2024 a následne je podľa ustanovenia § 522 Občianskeho zákonníka v omeškaní žalobkyňa, ktorá neprijala ponúknutú časť uplatneného nároku a ani neposkytla v čase plnenia súčinnosť potrebnú na splnenie dlhu, keď právnenému zástupcovi žalovaného odmietla uviesť platobné údaje. Z ustanovenia § 523 Občianskeho zákonníka pritom vyplýva, že za čas veriteľovho omeškania nie je dlžník povinný platiť úroky, to znamená aj úroky z omeškania, čo bez potreby akéhokoľvek odôvodnenia vyplýva z logiky veci. Okresný súd preto popri istine vo výške 35,- Eur priznal žalobkyňa aj 5 % zákonné úroky z omeškania zo sumy 35,- Eur od 28.04.2022 do 21.11.2024. V zostávajúcej časti uplatnených úrokov od 09.02.2022 do 27.04.2022 a od 22.11.2024 do zaplatenia okresný súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.3. K trovám konania okresný súd uviedol, že žalobkyňa si okrem istiny a úrokov z omeškania uplatnila aj náhradu trov konania vo výške 456,50 Eur, ktoré majú okrem iného pozostávať aj z náhrady škody spočívajúcej v rozdieli hodnoty permanentky za jeden vstup v čase kúpy vo výške 7,- Eur a ceny, za akú je možné kúpiť v čase podania žaloby dvojhodinový vstup vo výške 15,- Eur. Za päť vstupov si tak uplatnila náhradu škody vo výške 40,- Eur. V uvedenej časti okresný súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko nemal preukázaný vznik škody ako ani protiprávne konanie žalovaného, ktoré by ku škode na majetku žalobkyne viedlo. Ako konštatoval aj odvolací súd, v prípade objektívnej nemožnosti plnenia vzniká záväzok dlžníka – žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia a nie povinnosť nahradit škodu, ktorá by vznikla len v prípade, ak by nemožnosť plnenia bola zapríčinená konaním žalovaného. Žalobkyňa mohla vstup do wellnessu využiť podľa dohody strán od 05.10.2020 najneskôr do 05.10.2021. Tak žalobkyňa, ako aj žalovaný však v tom čase nemohli absolútne predpokladať to, že žalobkyňa nebude môcť kedykoľvek podľa svojho uváženia využiť vstup do wellnessu, čomu bránili postupne prijímané nevyhnutné opatrenia spočívajúce v zákaze vychádzania, zatvárania prevádzok, obmedzenia prevádzok a podobne. Skutočnosť, že po postupnom uvoľňovaní opatrení zo strany štátu, predovšetkým v dvoch fázach vo februári 2022, žalovaná upravila svoje vlastné podmienky poskytovania služieb, ktorými prakticky prioritne zabezpečovala služby pre ubytovaných hostí, neznamená, že porušovala svoju právnu povinnosť. Žalovanému nič nebránilo upraviť vlastné podmienky poskytovania služieb tak, aby to bolo v súlade s jeho podnikateľským plánom. Zároveň, zvýšenie ceny vstupov do wellnessu nie je škodou žalobkyne, nejde o ujmu, ktorá nastala v jej majetkovej sfére, zvýšením ceny vstupov nijakým spôsobom nemohlo dôjsť k zmenšeniu jej majetkového stavu oproti stavu, keď so žalovaným uzatvárala zmluvu. Škodou nie je ani nesplnenie zmluvného záväzku, pretože samotná existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, v danom prípade na vydanie bezdôvodného obohatenia, nie je skutočnou škodou a ani prípadným ušlým ziskom. Nakoľko nebol preukázaný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, to znamená protiprávne konanie žalovaného, vznik škody a príčinná súvislosť medzi konaním, resp. opomenutím žalovaného a vznikom prípadnej škody, okresný súd v časti o zaplatenie sumy 40,- Eur žalobu zamietol ako nedôvodnú.

1.4. Súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol, že žiadna zo strán nemá na ich náhradu nárok. Žalobkyňa si uplatnila nárok vo výške 75,- Eur (istinu vo výške 35,- Eur a náhradu škody vo výške 40,- Eur), pričom súd jej priznal sumu 35,- Eur. Jej úspech v spore tak predstavuje 47 % a v rozsahu 53 % bola neúspešná. Vzhľadom k tomu, že úspech strán sporu je takmer rovnaký, okresný súd o náhrade rozhodol tak, že každá si bude svoje trovy znášať sama. Žalobkyňa bola plne úspešná v odvolacom konaní, za čo by jej prináležala náhrada trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd v ods. 15 odôvodnenia zrušujúceho uznesenia konštatoval, že napriek úspešnosti žalobkyne v odvolacom konaní nemôže ostať bez povšimnutia jej postoj k snahe žalovanej splniť podstatnú časť požadovaného plnenia, čo môže byť dôvodom na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. V závere okresný súd uviedol, že žalovaný už vo vyjadrení k žalobe dňa 08.08.2024 uviedol, že je pripravený kedykoľvek uhradiť žalovanú istinu s výnimkou príslušenstva (vo výške 456,50 Eur), na čo žalobkyňa nereflektovala, navyše odmietla právnomu zástupcovi žalovaného uviesť potrebné platobné údaje. Ide tak o neštandardný postup žalobkyne (ktorú otázku položila aj v podaní zo dňa 14.07.2025), keď prakticky bezdôvodne odmietla prijať podstatnú časť plnenia, ktorého sa domáha v súdnom konaní. Predmetom následného odvolacieho konania, v ktorom bola úspešná, tak bola neprijatá istina a prevažujúca časť uplatnených úrokov z omeškania. Takýto postoj žalobkyne tak podľa názoru okresného súdu zakladá dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý nepriznal žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Podotkol, že rozhodnutie súdu o nepriznaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania je súčasťou výroku III. tohto rozsudku.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie. Žiadala, aby odvolací súd rozhodol tak, že v časti týkajúcej sa náhrady trov konania vec vráti súdu prvej inštancie na nové konanie a nové rozhodnutie.

2.1. V úvode odvolania žalobkyňa k odmietnutiu prijať a uviesť číslo bankového účtu uviedla, že sa tvrdenie nezakladá na pravde, nakoľko nebolo žiadnym spôsobom dokázané. Uviedla, že krátko pred nariadením pojednávania na deň 21.11.2024, ju 3 dni pred pojednávaním vo večerných hodinách telefonicky kontaktovala vtedy jej neznáma osoba, ktorá požadovala uviesť číslo bankového účtu bez overenia identity volanej osoby. Mala zato, že v súčasnej dobe to nie je vôbec bežné, rozumné a bezpečné neznámym osobám poskytovať takéto údaje. Súd sa s daným konaním vôbec nezaoberal vo svojom rozhodnutí a neskúmal, či tvrdenia sú pravdivé. Z rozhodnutia súdu sa dozvedela, že vraj išlo o právneho zástupcu žalovaného. Žalobkyňa nepokladala vôbec za bežné takéto postupy právneho zástupcu, práve naopak, postup žalobkyne bol prezieravý a opatrný. To, ako konala v tejto súvislosti, je nevyhnutné pokladať za bežnú mieru opatrnosti, a nie o absolútnu povinnosť poskytovať neznámym osobám čísla bankových účtov. Žalobkyňa poukázala na fakt, že je nutné predvídať a predchádzať všetkým možným škodám, budúcnosti.

2.2. Uviedla, že požadovala plné plnenie, nie iba jeho časť. Za odmietnutie by sa mohlo považovať, keby by žalobkyňi došla do jej dispozičnej sféry určitá suma (konkrétne vo forme poštovej poukážky) a túto by odmietla prijať. Žalobkyňa poukázala na neobvyklé manévry advokáta žalovaného, ktoré ostali súdom absolútne či úmyselne nepovšimnuté, a to zjavne z dôvodu, aby súd nepriznal žalobkyňi náhradu trov konania a aby jej tak spôsobil škodu. Žalobkyňa takéto konanie sudcu považovala za svojvoľné konanie, ohýbanie práva, neobjektívnosť, zneužívanie svojho postavenia. Ďalej mala zato, že okresný súd neuviedol, čo je vlastne neštandardný postup žalobkyne, pričom žalobkyňa postupovala v súlade so zákonom a to nemožno pokladať za neštandardný postup. Podľa etických princípov nesmie advokát súdu nikdy vedome predkladať nepravdivé alebo zavádzajúce informácie. Tomu však v tomto prípade nebolo - advokát zjavne poskytol súdu informáciu, že vraj žalobkyňa odmietla prijať úhradu dlžnej sumy, čo je klamstvo. Žalobkyňa poukázala na to, že istina sa nikdy nedostala do jej dispozičnej sféry, a to do dňa 22.07.2025, z čoho vyplýva, že žalovaný fakticky nepreviedol istinu žalobkyňi do 22.07.2025 na jej doručovaciu adresu, pričom telefonát advokáta žalovaného iba slúžil ako manéver na to, aby súd informoval o tom, že vraj žalobkyňa odmietla prevziať istinu. Žalobkyňa opäť poukázala na konanie žalovaného a na fakt, že žalovaný mal príležitosť uhradiť žalobkyňi dlžnú sumu, a to už od roku 2022 (ostatná predžalobná výzva zo dňa 12.10.2022), avšak nekonal viac ako 3 roky a neusiloval sa žiadnym spôsobom dlžobu uhradiť - ako vyplýva z podkladov súdneho konania - a úhradu dlžoby ignoroval, čím sa dostal do omeškania.

2.3. Žalobkyňa ďalej uviedla, že okresný súd sa však vo svojom rozhodnutí zo dňa 22.07.2025 k dôvodom nepriznania s použitím ustanovenia § 257 CSP nevyjadril vôbec a svoje rozhodnutie

neodôvodnil. O trovách konania tak žalobkyni, ktorá mala v konaní plný úspech, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.4. Vzhľadom na postup a postoj žalovaného v konaní, jeho neustále odmietanie uhradiť dlžnú čiastku napriek mnohým výzvam žalobkyne už dlhú dobu pred začatím súdneho konania, poukázala tiež na fakt, že je slabšou stranou sporu - spotrebiteľ a nevidí žiadny reálny, morálny, zákonný dôvod na to, aby niesla škodu spôsobenú žalovaným. Žalobkyňa mala s vymáhaním dlžnej čiastky značné náklady a je výlučne vinou žalovaného, že vôbec k súdnemu sporu došlo, žalovaný mal totiž viacero možností uhradiť dlžnú čiastku tak, aby k súdnemu konaniu vôbec nedošlo. Žalovaný odmietol, a to viac razy, poskytnúť zakúpené služby žalobkyni, čo nemá žiadnu súvislosť s dobou COVID. Ani alternatívne návrhy plnenia žalobkyne žalovaný neakceptoval. Je neprípustné, aby sa niekto obohacoval na úkor druhého bez toho, aby na to mal nejaký právny dôvod, preto je nevyhnutné, aby ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, musel obohatenie vydať. To, že žalobkyňa mohla využiť služby (vstup do wellness) v čiastočnom rozsahu, neznamená, že dohodnuté služby nemusia poskytnúť alebo poskytnúť v podstate s nedohodnutou pokutou/prirážkou (1 faktický vstup za cenu 4 vstupov). Žalovaný sa snažil získať majetkovú hodnotu bez protislužby, ktorú mal poskytnúť žalobkyni, ale neurobil tak, resp. nastavil podmienky na využitie služby tak, že tieto nebolo možné využiť. Žalobkyňa mala zato, že ak žalovaný odmietol riadne plniť v súlade s dohodnutými podmienkami, ide o subjektívne zavinenie žalovaného.

3. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t.j. žalobkyňou, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m) CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP vo výroku III. ako vecne správny potvrdil.

4. Odvolací súd v prvom rade konštatuje, že sa zaoberal rozsahom podaného odvolania. Z obsahu odvolania žalobkyne vyplýva, že toto smeruje výlučne proti výroku o náhrade trov konania, t.j. proti výroku III.

5. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobkyne, že súd porušil jej právo na riadne odôvodnenie a právo na spravodlivý súdny proces, odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci o taký prípad nešlo, nakoľko súd prvej inštancie dostatočne zrozumiteľným spôsobom prezentoval svoje skutkové a právne závery, z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodnutí vychádzal, ako aj to, z akých ustanovení právnych predpisov jeho rozhodnutie vychádzalo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

6. Odvolací súd zároveň podotýka, že súd nie je povinný rozhodovať podľa skutkového či právneho názoru sporovej strany. Procesné stanovisko strany sporu samo osebe nevyvoláva povinnosť súdu bez ďalšieho dokazovania prevziať jej návrhy, akceptovať jej procesné úkony či obsah opravných prostriedkov a rozhodovať v ich intenciách. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP.

7. Žalobkyňa ďalej namieťa právne posúdenie veci, ktoré má spočívať v nesprávnej aplikácii § 257 CSP.

8. Odvolací súd v prvom rade konštatuje, že vychádzajúc z dikcie zákona § 255 CSP, je zrejmé, že občianskoprávne (sporové) konanie je ovládané zásadou zodpovednosti za výsledok konania, podľa ktorej účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania vynaložených na účelné uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. Na prvom mieste je zásada úspechu

(ods. 1 daného ustanovenia) a v prípadoch, keď má strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v druhom odseku daného ustanovenia, čiže pravidlo pomeru úspechu. V danom ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania, pričom úspech vo veci súd vždy skúma, čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom v spore, pričom plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej.

9. Odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) predstavuje ustanovenie § 257 CSP, podľa ktorého, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, neprizná súd výnimočne náhradu trov konania. Je potrebné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej praxe aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú splnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania strane sporu, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania oprávnenej strane celkom alebo sčasti neprizná. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprímeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Uvedené ustanovenie preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov oprávnenej strane, ale vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený.

10. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany. Významnými z hľadiska aplikácie uvedeného ustanovenia sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod..

11. Je potrebné zdôrazniť, že ustanovenie § 257 CSP upravujúce moderačné právo súdu, osobitne akcentujúce kritérium dôvodov hodných osobitného zreteľa, sa má vykladať prísne reštriktívne, a teda uplatnenie tohto ustanovenia prichádza do úvahy len výnimočne, keď výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu.

12. Odvolací súd v súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 257 CSP k trovám odvolacieho konania uvádza, že súd prvej inštancie nesprávne posudzoval úspech a neúspech strán sporu samostatne v konaní pred súdom prvej inštancie a v odvolacom konaní. Odvolací súd v nadväznosti na uvedené uvádza, že keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie, povinnosťou súdu prvej inštancie bolo rozhodnúť v konečnom rozhodnutí o náhrade trov celého konania, vrátane trov odvolacieho konania. Rozhodovanie o náhrade trov konania je potrebné viazať na celkový konečný výsledok sporu, súd prvej inštancie preto nemá dôvod osobitne hodnotiť mieru úspechu či neúspechu strán, ani samostatne vyhodnocovať možnosť aplikácie ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku oddelene na konanie pred súdom prvej inštancie a na odvolacie konanie.

13. Hodnotiac konanie ako celok do vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie, okresný súd správne uviedol, že úspech žalobkyne v spore predstavuje 47 % a úspech žalovaného 53 %. To znamená, že žalobkyňa bola prevažne neúspešná v uplatňovaní svojho nároku – 53 %. Jej čistý neúspech tak predstavuje 6 % (neúspech 53 % - úspech 47 %). Naopak, úspešnejším v spore bol žalovaný, ktorého úspech predstavuje 53 % a neúspech 47 %, teda jeho čistý úspech predstavuje 6 %. Z uvedeného vyplýva, že viac úspešným účastníkom v spore bol žalovaný, naopak žalobkyňa bola viac neúspešná pri uplatňovaní svojho nároku.

14. Okresný súd mal pri rozhodovaní o trovách konania v zásade dve možnosti, a to buď priznať žalovanému voči žalobkyňi náhradu trov konania v rozsahu 6 % alebo, keďže rozdiel medzi úspechom a neúspechom žalobkyne a žalovaného predstavoval iba 6 %, nepriznať náhradu trov žiadnemu z účastníkov (keďže úspech žalovaného bol zanedbateľný). Takto aj v zásade okresný súd rozhodol a tento výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania je správny.

15. Nesprávny bol ale čiastkový záver okresného súdu, že o trovách odvolacieho konania mal rozhodnúť samostatne, ktorý sa však prejavil iba v odôvodnení rozhodnutia.

16. Trovy prvoinštančného a odvolacieho konania tvoria jeden celok, a preto rozhodnutie vychádzajúce z pomerného úspechu a neúspechu strán je potrebné stiahnuť na všetky trovy, ktoré do vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie vznikli.

17. Aplikácia ust. § 257 CSP tu nebola namieste. Tá by prichádzala do úvahy iba v prípade, že by žalobkyni vznikol, vychádzajúc z úspechu žalobkyne, nárok na náhradu trov konania. Žalobkyni však takýto nárok nevznikol, preto posudzovať dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré mali spočívať v správaní žalobkyne, nie je v tomto konaní dôvodné. Väčšina odvolacích námietok žalobkyne sa dotýka práve aplikácie tohto ustanovenia, a keďže jeho aplikácia neprichádza do úvahy, nie je dôvodné sa nimi zaoberať.

18. S poukazom na uvedené odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na porovnateľný úspech a neúspech strán sporu (žalobkyni a žalovaného) viazaný na celkový výsledok sporu, (prvoinštančného konania a odvolacieho konania) je výrok o náhrade trov konania, ako ho formuloval súd prvej inštancie, vecne správny a primeraný. Za týchto okolností je opodstatnený záver, podľa ktorého žiadnej zo strán sporu nevzniká nárok na náhradu trov konania.

19. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd, vychádzajúc z odvolacích námietok vymedzených odvolateľkou v podanom odvolaní, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil (výrok I.). V ostatnej časti, t. j. vo výroku I. a II. ponechal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý, pretože nebol napadnutý odvolaním (výrok II.).

20. O nároku na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ustanovenia § 262 ods. 1 a ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v celom rozsahu úspešný a vznikol mu tak nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania, ktoré mu v súvislosti s konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd tak žalovanému priznal náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100 % (výrok III.).

21. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).

V Žiline dňa 18.12.2025

JUDr. Eva Malíková
predsedníčka senátu

JUDr. Roman Tichý
člen senátu

JUDr. Vladimír Topoľančík
člen senátu